

di Gleria János 60 éves

1959 április 11-én töltötte be 60-ik életévét di Gleria János professzor, a Magyar Tudományos Akadémia Talajtani és Agrokémiai Kutató Intézetének igazgatója, a mezőgazdasági tudományok doktora.

di Gleria János 1924-ben fejezte be műegyetemi tanulmányait és vegyészmérnöki oklevelet szerzett. Egyetemi éveiben ismerte meg 'Sigmond Elek munkáját, s később munkatársai sorába lépett. 1927-ben műszaki doktori képesítést nyert, s ettől az évtől fogva egészen 1944-ig az akkori Országos Kémiai Intézetben dolgozott, előbb mint kutató, majd később osztályvezetői beosztásban.

Mint az intézet munkatársa, s egyben 'Sigmond Elek egyik legközvetlenebb tanítványa 1930-31. években a Zürichi Műegyetemre meg ösztöndíjjal — az akkor világ-hírű talajkolloidikus — Wiegner professzor mellé. Ez a tanulmányút is nagyban elősegítette azt, hogy alapvető érdeklődési területén — a talajok fizikai kémiájában és kolloidkémiajában — ismereteit elmélyítse, s azokat a legkorszerűbb elméletekre építhesse.

Az Országos Kémiai Intézetben töltött évek igen termékenyek voltak, s ebből az időszakból számos olyan publikáció ismeretes, amelyek mind a talajkolloidika, mind a szikes talajok tanulmányozása területén napjainkban is komoly figyelmet érdemelnek. Megemlítendő di Gleria kémiai vizsgálata a hűvösvölgyi erdőtalajjal

kapcsolatosan, valamint a CaCO_3 tartalmú szikesek szódatartalmának keletkezésével és mozgásával foglalkozó tanulmányai.

Ebben az időben kapcsolódik be di Gleria János 'Sigmond Elek vezetése és támogatása mellett a Nemzetközi Talajtani Társaság munkájába is, mely a század huszas és harmincas éveiben számos fiatal magyar talajtani szakember magas színvonalú tudományos iskolája, majd fóruma volt. Különösen ki kell emelni ebben a tekintetben a 'Sigmond közvetlen vezetése alatt álló Kémiai Bizottságot, valamint Szikes Albi-zottságot.

1942-ben a Budakeszi Mezőgazdasági Kísérleti Telep megszervezésével bízták meg, melynek 1944. január 1-től vezetője volt.

1946. elején az Agráregyetem debreceni mezőgazdasági karára került, mint a mezőgazdaság kémiai tanszék vezetője, majd osztályelnök. A tanszéket egészen annak megszűntéig, 1949-ig vezette.

1950-ben került az akkori Agrokémiai Intézethez, melynek 1952-től igazgató-helyettese, 1954-től pedig igazgatója lett. 1952-ben a Tudományos Minősítő Bizott-ság a „mezőgazdasági tudományok doktora” címet ítélte meg számára.

di Gleria professzor tudományos munkáját szüntelenül folytatta és folytatja ma is. Kiemelkedő jelentőségű a talajok savanyú kémhatásának magyarázatával, valamint a talajban végbemenő protolitikus folyamatokkal foglalkozó tevékenysége. Ezzel kapcsolatos elméletét számos hazai és külföldi publikáció ismerteti.

Munkatársaival 1957-ben „Talajfizika és Talajkolloidika” c. könyvét készítette el, mely nemcsak hazánkban, hanem külföldön is nagy érdeklődést keltett.

Ugyancsak több munkatársával együtt a „Mezőgazdák trágyázási útmutatója” c. könyvével a termelés kívánalmait igyekezett kielégíteni.

Módszertani eredményei közismertek és igen értékesek, mert azokat a korszerű talajvizsgálatoknál egyre szélesebb körben használják fel. Ilyen például a talajok telítettségének mérésére szolgáló módszere. Jelenleg a talaj folyadékfázisában levő ná-triumionok gyors elektrometriás meghatározásának módszereit dolgozza ki. Talaj pH és sómérő műszerei is közismertek.

Nagy érdeme di Gleria Jánosnak a sugárzó izotópok felhasználásának bevezetése a magyar mezőgazdasági kutatásokba. Ez a módszer ma már széles körökben terjed és nemcsak korszerűbbé, hanem eredményesebbé is teszi a kutatómunkát.

A magyar agrokémiai és talajtani tudományt külföldön több esetben képviselte di Gleria professzor, legutóbb a moszkvai Talajtani Kongresszuson.

60-ik születésnapjára az Agrokémia és Talajtan szerkesztőbizottsága, valamint a hazai agrokémiai és talajtani szakemberek jó egészséget és további sikereket kívánnak.

Szabolcs István